

εὐγενής) ζωννύει τὸ ξίφος, ὅταν δὲ ἡ δεκαπενταετής γίνεται ἐνήλιξ καὶ φέρονται πρὸς αὐτὸν ὡς εἰς ἄνδρα.

Οἱ ἐνταφιασμοὶ γίνονται μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ ἀφειδοῦς δαπάνης. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου μέχρι τοῦ ἐνταφιασμοῦ οἱ ἱερεῖς ἀπαύστως ἐπαναλαμβάνουσι δεήσεις περὶ τὸν νεκρὸν· πολυάριθμοι δὲ πρὸς τοῦτο ἔρχονται ὡς πρέπει καλῶς νὰ τρέψωσι καὶ ἀδρῶς νὰ πληρώνωσι. Καθ' ὅλον τὸν χρόνον τοῦτον καίονται λαμπάδες, καὶ κοσμοῦσι τὴν αἰθούσαν διὰ ποιήλων ἀνθέων. Πρὶν ἢ θέσωσι τὸν νεκρὸν εἰς τὸ φέρετρον κείρουσι τὴν κόμην του καθοληκληρίαν καὶ πλύνουσιν ὅλον τὸ σῶμα του διὰ θερμοῦ ὕδατος· αἱ γυναῖκες συγγενεῖς τοῦ τεθνεώτος, ἐπιστατοῦσιν εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐνῶ οἱ ἄνδρες δεικνύουσιν ἀποστροφὴν καὶ τρόμον, εἰς τὴν θέαν τοῦ λειψάνου τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῖς, ὥστε ἀφίνοσι πάσας τὰς περὶ τούτων φροντίδας εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἱερεῖς.

Οἱ πλοῦσιοι τίθενται ἐν λάραξι ἐκ πορσελάνης πολλῆς ἀξίας, ἐνθὲν τὸ πτώμα τίθεται συνεπτυγμένον εἰς τρόπον ὥστε αἱ σιαγόνες νὰ ἐγγίξωσι τὰ γόνατα, καὶ οἱ βραχίονες σταυροῦνται ἐπὶ τοῦ στήθους. Οἱ πένητες ἢ οἱ τῆς μέσης τάξεως, τίθενται ἐν πίθους ἐκ φηγοῦ καὶ καίονται, εἴτα ἡ κόνις τῶν συνάγεται καὶ ἐνταφιάζεται ἐντὸς κάλπης. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ταφή γίνεται μετὰ τινος πομπῆς· ὁ νεκρὸς συνοδεύεται ἐκ τῆς κατοικίας του εἰς τὸ νεκροταφεῖον ὑπὸ πολλῶν ἱερέων, τῶν συγγενῶν λευχειμονούντων, καὶ πολλάκις παρακολουθεῖ σῶμα ἀξιοματικῶν πολιτικῶν ἢ στρατιωτικῶν· πάντες οὗτοι ἐπανερχοῦνται εἰς τὸν οἶκον τοῦ νεκροῦ ὅπως πνίξωσι τὴν ἄλψιν τῶν συμπίνοντες. Κατὰ τὰς πρὸ τῆς κηδείας ἡμέρας γίνεται ἀσθονος διανομὴ χρημάτων (κατὰ τὴν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας) εἰς πάντας τοὺς πένητας τῆς συνοικίας.

Οἱ Ἰάπωνες εἰσὶν ἐξόχως καθαροὶ· πλύνονται ἀπαύστως, εἴτε διὰ θερμοῦ ὕδατος, εἴτε διὰ ψυχροῦ. Ἐκαστος λούεται ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ τὴν πρωτὴν, μετὰ ψυχρὸν ὕδωρ· ἀλλὰ πλὴν τούτου, ὑπάρχουσι πανταχοῦ πολλὰ καταστήματα θερμῶν λουτρῶν εἰς ἃ μεταβαίνουν μετὰ μεσημβρίαν τοῦλάχιστον τρεῖς τῆς ἐβδομάδος. Οἱ πλοῦσιοι ἔχουσιν αἰθούσας λουτρῶν ἐν ταῖς ἰδίαις αὐτῶν κατοικίαις. Ἐχουσιν ἐπίσης καὶ μεταλλικὰ ὕδατα χάριν ἰάσεως.

Τὰ τυχερὰ παιγνίδια οἰοῦντοτε εἶδους δὲν ἐπιτρέπονται ἐν τῇ ἀνωτέρῳ τάξει· ἡ μέση τάξις διασκεδάζει ἀρκούντως μετὰ εἰδός τι ζατρκίου καλουμένου Γκῶ. Οὐδέποτε παίξουσιν ἐπὶ χρήμασιν, οὐδέποτε δὲ ἐκ τοῦ παιγνίου συνταράσσονται ἢ ἐρεθίζονται.

ΤΕΛΟΣ.

Ο ΜΕΧΜΕΤ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑΣ

Ὁ τέως ἀρχιστράτηγος τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ τουρκικῶν δυνάμεων, μετὰ τὴν παύσιν τοῦ Ἀβδουλ Κερίμ, Μεχμέτ Ἀλῆ πασσᾶς, εἶναι γερμανὸς τὴν καταγωγὴν, ὀνομαζόμενος Ἰούλιος *Detroit* καὶ γεννηθεὶς ἐν Μαγδεβούργῳ τῆς Πρωσσίας τῷ 1829.

Ἐν ἡλικίᾳ δεκαπέντε ἐτῶν, διεσθόντα τὰ σχολεῖα τῆς γενετήρας αὐτοῦ πόλεως, ὁ πατὴρ αὐτοῦ, μουσικὸς τὸ ἐπάγγελμα, καὶ μικρὰν ἀπολαμβάνων πρόσοδον, ἀδυνατῶν νὰ ἐκπαιδεύσῃ ἐπὶ πλεῖστον αὐτὸν, τὸν ἔφερεν εἰς Ἀμβούργον, ἐνθα τὸν ἔθεσε ναύτην εἰς γερμανικὸν ἐμπορικὸν πλοῖον. Τοῦ πλοιάρχου σκληροῦ ὄντος, καὶ κακῶς μεταχειριζομένου τὸν νέον *Detroit*, οὗτος ἐδραπέτευσεν ὅταν τὸ πλοῖον ἤγκυροβόλει εἰς τὸν Βόσπορον. Ἀφίχθεις εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἀκτὴν εἰς Βαλτὰ Λιμάνι, εὗρε μετ' οὐ πολὺ γενναίαν ὑποστήριξιν παρὰ τῷ τότε ὑπουργῷ τῶν Ἑξωτερικῶν, εἴτα δὲ μεγάλῳ Βεζύρη, Ἀλῆ πασσᾶ ἐν ἔτει 1847. Ὁ Ἀλῆ πασσᾶς ἐδέξατο τὸν νεαρὸν Γερμανὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐνθα ἠσπάσθη τὸν ἰσλαμισμὸν καὶ ἔλαβε τὸ ἐνεστώδες αὐτοῦ ὄνομα. Τῷ 1849 ὁ Ἀλῆ πασσᾶς ἔθηκεν αὐτὸν μαθητὴν ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ τῆς Τουρκίας. Ὑπὸ ἱκανοῦς διδασκάλους, Γάλλους καὶ Πρωσσοὺς ὁ Μεχμέτ, λαλῶν ἀπροσκόπτως τὴν τε γαλλικὴν καὶ τὴν γερμανικὴν, ὧν δὲ ὀξύρους καὶ δραστήριος ἠνωσθη παρὰ πάντων τῶν καθηγητῶν, προσπαθούτων πάσῃ δυνάμει νὰ τὸν ὠφελήσωσιν. Τῷ 1853 ἐδίωκε τὰς τελικὰς ἐξετάσεις, διωρισθεὶς ὑπολοχαγός. Ἐπροτάθη αὐτῷ νὰ διαμείνῃ ἐν τῇ σχολῇ ὡς ὑφηγητῆς, ἀλλ' ἐπροτίμησε τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, εὐτυχῶς νὰ διορισθῇ τῷ 1855 εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Ὀσμᾶν πασσᾶ μετὰ τὸν βαθμὸν λοχαγοῦ. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἔλαβε μέρος εἰς τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον καὶ ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρατηρήσῃ πάντα τὰ γινόμενα αὐξάνων τὰς γνώσεις αὐτοῦ· διότι ἐν τῷ στρατηγεῖῳ τοῦ Ὀσμᾶν ἦσαν διακεκριμένοι ἀξιοματικοὶ πάντων τῶν ἐθνῶν—Ἀγγλοὶ, Γάλλοι, Ἴταλοὶ καὶ Ἰσπανοὶ—μετ' ὧν ὁ Μεχμέτ εἶχε στενάς σχέσεις. Ὁ Ἀλῆ πασσᾶς ἐξηκολούθησε παρέχων τῷ Μεχμέτ τὴν φιλικὴν αὐτοῦ προστασίαν, γενόμενος ὁ αἴτιος τῆς ταχείας αὐτοῦ προαγωγῆς. Διωρίσθη στρατηγός ἐν ἔτει 1868, ἐν ἡλικίᾳ 39 ἐτῶν ἐγένετο Μουσχιρ ἢ στρατάρχης, ἀμὰ ἀρχομένου τοῦ ἐνεστώτος πολέμου, εἴτα δὲ καὶ ἀρχιστράτηγος εἰς τὴν θέσιν διετέλεσε μέχρι πρό τινος χρόνου.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7

Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἔπαιξε πάντοτε ἐν τῷ κοινωνικῷ θεάτρῳ μέρος, ἵνα μὴ εἶπω ἑκτακτον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀρετὰ παράδοξον καὶ λίαν ἰδιόρρυθμον. Οἱ ἀρχαῖοι ἠρίθμουν 7 πλανήτας, 7 ἀρχικὰ χρώματα, 7 σωτήρας καὶ 7 ὁσμάς· εἴτα 7 θαύματα τοῦ κόσμου, 7 σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ 7 εἶδη ἵπποδρομικῶν ἀγώνων, 7 ἀρχηγοὶ εἶχον στρατεύσει ἐπὶ Θήβας. Πᾶς τις γνωρίζει, ὅτι 7 ἡμέρας ἔχει ἡ ἐβδομάς. Ἐπὶ πολλῶν χρόνων 7 μόνον μέταλλα ἦσαν γνωστά. Δὲν εἶμαι παντάπασιν μουσικὸς, καὶ ἐν τούτοις γνωρίζω ὅτι 7 εἰσὶν οἱ μουσικοὶ τόνοι. Μία ἐπίσημος ῥάπτρια ἐβεδαίου πρὸ τινος χρόνου ἔτι πάσα κυρία θέλουσα ν' ἀκολουθήσῃ αὐστηρῶς τὸν συρμόν, ἔπρεπε νὰ κατασκευάζῃ ἐσθήτας 7 μέτρων μήκους.

Ὅτε ἰγενόμην ἑπταετής, ἡ μήτηρ μου μοί εἶπεν ὅτι εἶχον τὴν ἡλικίαν τοῦ λογικοῦ. Πρὸ τίνος δὲ καιροῦ ἔθραυσα ἐν κάτοπτρον ἢ δὲ ὑπὲρ-ριά μου γραία πολυπείρος, προεῖπε μοι δυστυχίαν 7 ἐτών.

Σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν θρησκείαν, ὁ ἀριθμὸς 7 ἦτο ἀριθμὸς ἔξοχος παρὰ τοῖς εἰδωλολάτραις· οἱ Ἕλλη-νες ἔθουον συχνάκις 7 θύματα. Ἐν τῇ βίβλῳ εὐρίσκει-ται συχνάκις ὁ ἀριθμὸς 7, ὡς 7 ἐκκλησίαι, 7 λυ-χνία, ἡ ἑπτάφωτος χρυσοῦ λυχνία, 7 κηροπήγια, 7 ἀστέρες, 7 σφραγίδες, 7 σάλπιγγες, 7 ἄγγελοι, 7 κεφαλαὶ δρακόντων, 7 διαδήματα ἅτινα ἔφερον. Ἐ-λησημόνησα τὴν Ἐπιτάλοφον καὶ τοὺς 7 ἀδελφοὺς τοῦ Μαχάβου. Τί λέγω; Παρλαίπω τὰς 7 πληγὰς τῆς Αἰγύπτου. Δημοσιάζω ἐπίσης ὅτι πλέον ἢ ἅπαξ ὀφείλω ν' ἀναφέρω τοὺς 7 ψαλμοὺς τοῦ μετανουήσαντος. Γνω-ρίζετε δὲ πάντες τὸ δημῶδες λόγιον, ὅτι· ὁ σοφὸς ἀμαρτάνει ἑπτὰ φορές τὴν ἡμέρα. Ἐν τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ ἀριθμοῦσιν 7 μέρη τῆς ἀκολουθίας ἢ ὄρκος κινουκίας, τὰς 7 χαρὰς καὶ 7 λύπας τῆς Παρθένου, τὰ 7 δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ δὲ κατ'ἡλικίαν διδάσκει ἡμῖν 7 μυστήρια καὶ 7 θανάσιμα ἁμαρτήματα. [Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]. ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ.

ΚΕΦ. ΙΕ'.—ΤΑ ΟΣΤΑ.

Εἶπομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις, πῶς ὁ νοῦς μαθηθάνει περὶ τοῦ περὶ αὐτὸν κόσμου διὰ τῶν αἰσθήσεων. Ἄλλ' ὁ νοῦς πράττει καὶ ἕτερον τι· λέγει καὶ εἰς τοὺς ἄλλους περὶ τῶν γνώσεών του· πράττει δὲ τοῦτο διὰ τῶν μυῶν διαφοροτρόπως. Ὅταν λέγομέν τι λα-λοῦντες, οἱ μῦς τοῦ λάρυγγος καὶ τοῦ στόματος καὶ τοῦ στήθους ποιοῦσι τοῦτο. Ὅταν γράφομεν, οἱ μῦς τῶν χειρῶν ἡμῶν λέγουσιν ὅτι ὁ νοῦς ὀρίζει αὐτοῖς νὰ εἴπωσιν. Ὅταν τὸ πρόσωπον ἡμῶν ἐκφράζει τοὺς λο-γισμοὺς ἡμῶν καὶ τὰ αἰσθήματα, οἱ μῦς τοῦ προσώ-που λέγουσιν τί ὁ νοῦς σκέπτεται καὶ αἰσθάνεται.

Ὁ νοῦς οὐ μόνον λέγει ἀλλὰ καὶ πράττει διὰ τῶν μυῶν. Ἀλλὰ πῶς ὁ νοῦς γινώσκει κατὰ ποίαν διεύ-θυνσιν νὰ κινήσῃ αὐτούς; Ἐκ τῆς γνώσεως ἢν ἔσχε διὰ τῶν αἰσθήσεων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὠτων. Εἶδεν ἄλλους νὰ πράττωσι τὸ αὐτὸ τῆς ἐργασίας εἶδος καὶ οὗτοι εἶπον εἰς αὐτὸν περὶ τοῦ τρόπου. Ὁ νοῦς αὐτοῦ ποιεῖται χρῆσιν διὰ τῶν μυῶν ἐκείνων ἃ ἔμαθε διὰ τῶν αἰσθήσεων.

Βλέπομεν, ὅτι ὁ νοῦς ποιεῖται χρῆσιν τῶν διὰ τῶν αἰσθήσεων γνώσεων αὐτοῦ διττῶς· λέγει περὶ αὐτῶν, καὶ τὰς μεταχειρίζεται εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ· εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐνεργείας, μεταχειρίζεται τοὺς μῦς. Ἡ γνώσις ἡμῶν ὅθεν ἔρχεται, εἰς τὸν νοῦν διὰ τῶν αἰ-σθήσεων αἰτινες εἰσὶ τρόπον τινὰ αἱ εἰσοδοὶ αὐτοῦ· ἀλλ' ἐξέρχεται διὰ τῶν μυῶν. Ἐάν νοῦς οἰκεῖ ἐν σώ-ματι ἔχοντι μὲν τὰς αἰσθήσεις, ἀλλὰ στερουμένῳ τῶν μυῶν, τοῦτο δύναται νὰ γινώσκῃ πολλά, ἀλλ' εἰς οὐ-

δένα δὲ ἠδύνατο ποτὲ νὰ ἀνακοινώσῃ τί ἔμαθεν, καὶ οὐδὲν δὲ ἠδύνατο νὰ πράξῃ.

Τὰ κυρίως ἐν τῷ σώματι κινούμενα διὰ τῶν μυῶν εἰσὶ τὰ ὀστά, περὶ τούτων δὲ δὴ εἴπωμεν τινα πρὶν ἢ λαλήσωμεν περὶ τῶν μυῶν.

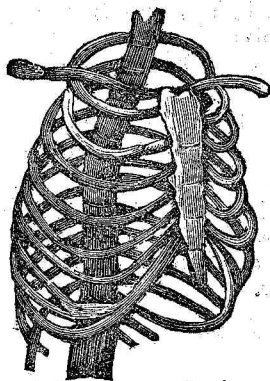
Ὅταν κάμπτομεν τὸν βραχίονα, οἱ μῦς φέρουσι τὸ κάτω μέρος τοῦ βραχίονος νὰ κάμψῃ ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ ἄνω μέρος ὀστοῦ. Ἵπάρχει ἀρμὸς ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος πρὸς τὸν σκοπόν τοῦτον· εἰσὶ δὲ ἀρμοὶ ἐπὶ πάντων τῶν μερῶν τοῦ σώματος, οὕτως ὥστε οἱ μῦς δύνανται νὰ κινῶσι τὸ ἐν τῶν ὀστέων ἐπὶ τοῦ ἑτέρου.

Οἱ ἀρμοὶ οὗτοι εἰσὶν οὕτω πως τεθειμένοι ὥστε νὰ μὴ φθείρωνται. Ἐργάζονται μέχρι τοῦ τέλους μακροῦ βίου, τοιοῦτος ἀρμὸς οὐδέποτε κατεσκευάσθη παρὰ τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς μηχανάς.

Γινώσκουμεν ὅτι οἱ ἀνθρώποι ἐλαιοῦσι τοὺς ἀρμοὺς τῶν μηχανῶν ἀδιακόπως, τοῦτο δὲ μὴ γινομένου οἱ ἀρμοὶ ταχέως φείρονται. Ὅταν ἀμαξοστοιχία σταμα-τήσῃ ἐπὶ τινος σταθμοῦ, βλέπετε ἀνθρώπους κρατοῦν-τας ἀγγεῖα καὶ ἐλαιοῦντας τοὺς τῶν τροχῶν ἄξονας τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ τῶν ἀμαξῶν καὶ ἕτερα μέρη προστριβόμενα. οἱ ἀρμοὶ τῶν ὀστέων ἡμῶν δὲν ἔχουσι τοιαύτης φροντίδος ἐξ ἡμῶν χρεῖαν. Τὰ ἄκρα τῶν ὀ-στέων ὑγραίνονται δι' οὐσίας ἀπαλῆς, ἥτις κρατεῖ πάν-τοτε ταῦτα ἐν καλῇ καταστάσει· οὕτω δὲ καὶ οἱ ἀρ-μοὶ ἐλαιοῦνται.

Τὰ ὀστά εἰσὶν τὸ ἐξ οὗ τὸ σῶμα ὀκοδόμηται· εἰ-σὶν ὡς αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀλεξιβρόχου· τὰ ὀστά καθιστῶ-σι τὸ σῶμα στερεόν. Δὲν δὲ ἠδυνάμεθα νὰ ἰστάμεθα ἐάν δὲν εἴχομεν ὀστά· δὴ εἶπομεν ὡς σκώληκες.

Τὰ ὀστά τοῦ σώματος ἔχουσι λίαν διαφέροντα ἀλ-λῶν σχήματα καὶ μεγέθη. Ἰδομέν τινα τούτων.

Τὰ ὀστά τῆς κεφαλῆς, τὰ ἐνταῦθα σκιαγραφούμε-να, ἀποτελοῦσι κυκλοτε-ρὸς κιβώτιον, ὅπως ἐν αὐ-τῷ περιλαμβάνηται ὁ ἐγ-κέφαλος. Ἐνταῦθα ὁ νοῦς, ὁ διευθύνων πάντα τὸν μη-χανισμόν τοῦ σώματος, οἰκεῖ. Μεγάλη ὄθεν φρον-τίς καταβάλλεται πρὸς ἀσφαλῆ φύλαξιν τοῦ ὑπερ-τέρου τοῦ σώματος δώμα-τος. Τὰ ὀστεῶδη αὐτοῦ τειχώματα εἰσὶ λίαν ἰ-σχυρά.

Παρατηρήσατε τὴν σει-ρὰν ταύτην τῶν ὀστέων τῶν ἐχόντων σχῆμα πίθου, καὶ ἀποτελούντων τὸ σέρ-νον. Αἱ πλευραὶ εἰσὶ κυ-κλοτερώς τεθειμέναι ὡς αἱ στεφάναι περὶ τὸν πίθον. Ἐνοῦνται εἰς τὴν σπονδυλικὴν στήλην ὀπισθεν καὶ ἐμ-πρόσθεν εἰς τὸ ὀστοῦν τῶν στέρνων. Εἰσὶν οὕτως ἠνω-μένα ὥστε δύνανται νὰ κινῶνται ἄνω καὶ κάτω καθῶς